



Ján Adamus

6. veľkonočná nedeľa – rok B

Jn 15, 9- 17

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Metlou súčasného sveta sa stáva terorizmus. Pre teroristov nejestuje nič posvätné. Siahnu hocikomu a hocikde na život, vyhľadávajú miesta, kde sa zdržiava veľa ľudí a zabíjajú ich. Keby sme sa ich spýtali, prečo to robia, povedali by, že bojujú za lepší a spravodlivejší zajtrajšok. Ale či sa naozaj takto bojujú za lepší zajtrajšok? Tým bojovníkom by bolo dobre pripomenúť, že spravodlivý zajtrajšok sa násilím a nenávisťou vybudovať nedá, lebo všade vo svete existujú určité zákony, ktorými sa všetci musíme riadiť, lebo platia pre každého. Nemožno ich meniť, tak ako nemožno meniť zákony prírody. Kto nebude rešpektovať zákon gravitácie a z 10. poschodia vyskočí z okna, zabije sa.

Preto v snahe o lepší svet musíme postupovať ináč a nemôžeme sa riadiť nenávisťou a násilím, ale zákonom lásky a spravodlivosti. Ježiš nie bez dôvodu v dnešnom evanjeliu prizvukuje: Ostaňte v mojej láske! Iba jeho odporúčanie dáva nádej dnešnému svetu.

Čo je však skutočná láska? Možno si poviete: Dobrá otázka! Pozrime, ako na ňu odpovedá Pán: Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Tým hovorí nám, ale aj apoštolom, ktorých vysiela do sveta ohlasovať evanjelium, aby sa na jednej strane nevnucovali, ale na druhej strane, aby evanjelium hlásali v duchu lásky, ktorá nezabíja, ale sa obetuje pre druhých.

Túto Ježišovu radu dosvedčuje aj príbeh z dnešného čítania zo Skutkov apoštolov. V Cézarey žil zbožný pohan, stotník Kornélius, ktorému anjel oznámil, že za vytrvalé modlitby a dobré skutky bude odmenený tým, že príde k nemu apoštol Peter. Medzitým mal videnie aj Peter, ktorý sa chystal niečo zjesť, keď v tom zazrel veľkú plachtu spúšťajúcu sa z neba, v ktorej bolo plno všelijakých zvierat a počul hlas: Peter, vstaň, zabíjaj a jedz! On sa však ohradil: Nijakým činom, Pane, veď som nikdy nejedol nič poškvrnené a nečisté. Dostáva však jasnú odpoveď: Čo Boh očistil, ty nenazývaj poškvrneným. Práve vtedy k nemu prišli Kornéliovi ľudia a hovorili: Stotník Kornélius, spravodlivý a bohobojný muž, ktorému celý židovský národ vydáva svedectvo, dostal pokyn od svätého anjela, aby si ťa pozval do domu a vypočul tvoje slová. Peter šiel, a keď vstúpil do Kornéliovho domu, kde ho čakalo veľa ľudí, pochopil zmysel videnia a povedal: Vy viete, že Žid sa nesmie spochybňovať ani

stretnúť s cudzincom. Ale mne Boh ukázal, že nemám nikoho nazývať poškvrneným alebo nečistým človekom. Aj Kornélius rozpovedal obsah svojho videnia a prosil: A teraz sme my všetci tu pred Božou tvárou, aby sme vypočuli všetko, čo ti Pán prikázal. Vtedy ich Peter začal učiť, ale koniec-koncov aj seba, čo vyznal: Naozaj poznávam, že Boh nenadrža nikomu, ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivo. A keď ešte kázal, zostúpil na pohanských poslucháčov Duch Svätý a Peter ich bez váhania pokrstil.

Skutočnosť, že Mesiáš neprišiel iba pre malý Izraelský národ, ale pre všetky národy, neskôr dokonale pochopí geniálny apoštol národov svätý Pavol. Skrze vieru v Krista a mocou jeho lásky nastane zbratanie národov, nachádzajúcich svoje miesto v lone Kristovej Cirkvi.

Kto takto pochopil kresťanstvo tak iba ten mu skutočne porozumel. Opačné pochopenie neprináša osov ani samotnej Cirkvi. Dosvedčuje to aj historický fakt o pohanských Prusoch, ktorí žili vo východnom Pomoransku. Prišiel k nim svätý Vojtech, ktorý mučeníckou krvou posvätil túto zem, neskôr sa tam usadil rád Križiakov, ktorí v mene kríža zabíjali, vraždili a nútili pohanov prijať krst. A aký bol výsledok? V čase reformácie Križiáci zradili Cirkev, zrušili rád, stali sa svetskými pápmi, až napokon sami zanikli.

Teraz aj my môžeme uvažovať, čo zostane po nás. Ako sa my usilujeme o lepší zajtrajšok?

V Južnej Číne sa stal takýto príbeh: V jednej dedine ľudia kameňmi a palicami vyhánali z dediny malomocné dieťa. Misionár, ktorý tam pôsobil, to videl, zobral ho, odniesol preč a postaral sa oň. Kričali za ním: Malomocný! Malomocný! Prečo to robíš? pýtal sa ho chlapček. Lebo Boh nás oboch stvoril. Mňa i teba. Som tvoj brat, odpovedal misionár. Dieťa sa ho pýtalo ďalej: Ako sa ti odplatím? Pomáhaj aj ty iným z celej svojej sily, znela misionárova odpoveď. V liečebni pre malomocných bol tento chlapec každému na pomoci. Keď o niekoľko rokov zomrel, všetci hovorili, že náš mladý svätec sa vrátil do neba, lebo videli v jeho krátkom živote silnú snahu o svätosť.

A takýchto hrdinov máme aj dnes. V tom duchu žijú rodičia, ktorí prijali všetky deti a vychovali ich, všetci lekári a zdravotné sestry, ktorí nie pre mzdu, ale s láskou slúžia trpiacim a vôbec, všetci, ktorí žijú Kristove blahoslavenstvá a svoj život riadia zásadou lásky a spravodlivosti.

Vy, ktorí dávate príklad aj mimo kostola, pokračujte v tomto štýle aj ďalej, aby ste boli povzbudením pre tých, ktorí už v sebe zbierajú odvahu takto žiť, a aby sme takto všetci spoznali radosť život v Bohu a tvorili lepší zajtrajšok.



Od všetkých s túžbou žiadaný zasvitol nám deň posvätný, keď Kristus, nádej sveta, Boh, k výšinám neba vystúpil.

Keď vládca sveta premohol a v boji hriechy pozrážal, Otcovi rany žiarivé na svojom tele ukázal.

Vznáša sa v svetlom oblaku, už nádej nám tmy nezničia; hľa, otvára nám raj, ten, čo zavreli prví rodičia.

Ó, veľká radosť pre všetkých: Syn z čistej Panny zrodený po krutých mukách slávne je velebou Otca odený.

Vzdávajme teda vďaka dnes Kristovi, že nás vykúpil, že s telom, ako naše je, do neba slávne vystúpil.

S občanmi neba plesajme a spolu s nimi tešme sa, že Kristus neopustil nás, aj keď je s nimi v nebesiach.

Ježišu, Kráľ náš víťazný, srdcia nám k sebe pritiahni, z neba nám zošli Otcovho i svojho Ducha Svätého. Amen.

Kúsok pre mamy

KEĎ ŤA NIEČO TRÁPI...

Svätá Mária, Lazárova sestra

Svätá Mária, sestra Lazára a Marty, bola Ježišovou dobrou priateľkou. Bola to práve ona, ktorá sedela Ježišovi pri nohách, kým jej sestra Marta bola zaneprázdnená povinnosťami hostiteľky, a ktorá prejavila zármutok nad tým, že Ježiš neprišiel zachrániť Lazára a nezabránil, aby zomrel.

Celé roky som túžila po dieťati. Všetky naše pokusy počať však zlyhali a mesiac čo mesiac sme čelili rovnakému sklamaniu. Proces vedúci k adopcii sa ukázal byť rovnako náročný a z mesiacov čakania sa napokon stali roky.

Ako sa zachováme a čo si budeme myslieť, keď si pýtame a nedostávame, keď klopec, a dvere zostávajú pevne zamknuté navzdory všetkému, čo nám hovorí Písmo?

Mária, ktorá trúchli po smrti brata Lazára, hovorí Ježišovi: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ Nederú sa nám vari na jazyk tie isté slová, keď sa tie naše dvere odmietajú otvoriť? „Ježišu, ak by si tu bol, ak by ti na mne záležalo, mala by som dieťa... našla by som si prácu... dostala by som sa z depresie, ktorá ma trápi... moje dieťa by vyzdravelo...“ Mária nám ukazuje, že je v poriadku povedať Ježišovi o svojej bolesti, sklamaní a frustrácii. I keď by sme boli rady, ak by sme zoči-voči zármutku dokázali s pokojom povedať: „Nech sa stane tvoja vôľa.“ Ježiš stojí pri nás, keď to nevieme urobiť. Písmo nám dokonca hovorí, že keď Ježiš videl Lazára v hrobe, zaplakal. Ježiš mal účasť na Máriinom smútku a rovnako môže zdieľať ten náš.

Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.

Mt 11, 28

Svätá Mária, prosím, oroduj za mňa, aby som našla útechu vo vedomí, že Ježiš zdieľa môj smútok, a aby som nikdy nestratila nádej, že ma v živote postretne zázrak, tak ako postretol teba.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Slávnosť Nanebovstúpenia Pána:

Táto slávnosť bude vo štvrtok 9. mája. Je to prikázaný sviatok. Sv. omšu budeme mať o 18:00 hodine.

V stredu bude sv. omša večer

o 18:00 v Štefanovej už nadchádzajúcej slávnosti.

Prosebné dni:

V pondelok, utorok a v stredu máme prosebné dni. My budeme sláviť utorok. Obsahom dní je prosba za úrodu.

Zbierka na katolícke masmédiá:

Na budúcu nedeľu 12.5. bude zbierka na katolícke masmédiá.

Zápis úmyslov sv. omši:

V utorok 7. mája po sv. omši okolo 18:45 hod. budem na fare zapisovať úmysly sv. omši na mesiac máj a jún.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 229 – 253.

Farnosť Doľany – púť ku sv. Leonardovi:

V nedeľu 12. mája sa v Doľanoch – na kalvárii o 10:30 hodine koná púť ku sv. Leonardovi. Hlavným celebrantom sv. omše bude Mons. Nicola Girasoli, apoštolský nuncius na Slovensku. Pobožnosť ku sv. Leonardovi bude po poludní o 15:00 hodine v kostolíku sv. Leonarda.

Sväté omše po piatej 6. Veľkonočnej nedeľi

6.V. pondelok *prosebný deň*

18:00 *Za Ľánu a Máriu, dcéru Zdenku a vnuka Jurka*

7.V. utorok *prosebný deň*

18:00 *Za Ľánu, Miloslava a starých rodičov*

8.V. streda *prosebný deň*

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

9.V. štvrtok

18:00 *Za farnosť*

Lektori: Hajičková Šustová

10.V. piatok

18:00 *Za Ľánu Bardounovú (1. rok od smrti)*

11.V. sobota

08:00 *Za Ľánu Vincku (20. výročie smrti) a Jozefa Šimurkových*

12.V. 7. Veľkonočná nedeľa

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár

6.V. pondelok	sv. Dominik Savio
7.V. utorok	bl. Gizela
8.V. streda	bl. Ulrika Nischova
9.V. štvrtok	Nanebovstúpenie Pána, prikázaný sviatok
10.V. piatok	sv. Ján z Avily, kňaz a učiteľ Cirkvi Es
11.V. sobota	bl. Sára Salkaháziová, panna a mučenica Es

Osobný vzťah

Všetko, čo sme si doteraz povedali, malo jeden cieľ: pripraviť cestu Pánovi. Nachystať a otvoriť nás pre to životne najdôležitejšie - pre osobný, dôverný vzťah s Bohom, ktorý sa bez Písma len ťažko dá budovať natrvalo. Biblia teda nie je len veľmi zaujímavá kniha, ktorú je potrebné poznať. Za Bibliou, v Biblii je Boh sám, Ježiš Kristus. Sami si nemôžeme vymyslieť cesty, po ktorých by sme sa dostali k Bohu. Len Boh mi môže dať na vedomie, ako ho môžem dosiahnuť, pretože v bežnom živote stále na mňa číha nejaká idolatria, čiže slúženie niektorému dielu mojich rúk, mojich mienok a tomu, čo mi vyhovuje. Správnu cestu mi vyjavuje Písmom, ktoré ukazuje na Ježiša. Inej pravej cesty niet.

Preto vôbec nestačí Bibliu poznať zdvorilostne. Treba mať k nej vzťah ako k osobe. V tejto časti nám teda pôjde o osobný prístup - kontakt s Pánom prostredníctvom Biblie, a to celou svojou bytosťou - moderne vyjadrené o integrálny, celostný vzťah k nej. Kresťan totiž môže spájať čítanie Písma s bytostnou modlitbou, a tak sa ním sýtiť. Ak sa nám to darí, tak už nemusíme tieto riadky ďalej ani čítať, lebo sme spoznali, čo je podstatné...

Možno však sú medzi nami aj takí, ktorí by si svoju už prešliapanú cestu s Písmom chceli prehľbiť. Alebo aj takí, ktorí by o modlitbovom čítaní Písma chceli vedieť čo najviac, dopredu si ho naštudovať, ako keď si na mape vopred pozrieme chodník, ktorým sa chceme vydať na peknú túru. Alebo i takí, ktorí si chcú podrobnejšie overiť, či kráčajú vpred správnu cestou a vylepšiť svoje napredovanie na nej.

Nie, pre živé a životodarné kresťanstvo, súc ponorení v tomto svete, vôbec nemusíme začať povinne študovať teológiu, venovať sa filozofii či antropológiu, ba ani spiritualite. Písmo v sebe toto všetko má. Obsahuje svätú syntézu toho, čo kresťan pre zdravý duchovný život potrebuje. Samozrejme, ak nám zvýši čas alebo budeme cítiť potrebu niečo si zo spomenutých oblastí hlbšie preštudovať, nič nám v tom nebráni a bude to výborné. No Písmo má byť pre nás prvoradé.

Biblická modlitba

Úprimne povedané, Písmo je najlepšou učebnicou modlitby, aká existuje. Teda ani nie učebnicou ako knihou opravdivých príbehov o modlitbe. Okrem toho, že učí, kto je Boh a kto sme my vo vzťahu s ním, naživo ukazuje, ako sa má veriaci človek modliť. Aj to, ako viesť s Bohom dialóg. Bez Písma by sme sa totiž museli uspokojiť iba so svojim monológom.

Zvyčajne tento modlitbový rozmer Biblie ani neregistrujeme, hoci patrí k jej podstate. Stačí si v nej trochu zalistovať a hneď zbadáme, že prináša aj mnoho konkrétnych modlitieb v rôznych životných situáciách, ba celé zbierky, akými sú napríklad žalmy i rôzne chválospevy roztrúsené po celej knihe. Nimi nám sám Boh kladie do úst slová, ktorými sa mu môžeme dôstojne a zároveň úprimne prihovárať.

V tejto časti knihy nám pôjde ešte o viac: ozrejmime si, že každé slovo Biblie je vhodné na modlitbu. Pravda, už nielen pre tú verbálnu, ale najmä rozjímavú a kontemplatívnu modlitbu. Písmo je vlastne základným nástrojom na hlbšiu modlitbu srdca, ktorú v tomto uponáňanom svete tak veľmi potrebujeme, aby sme nestratili Boha ani seba. Je zlatou nitou modlitbového života nás všetkých.

Len si spomeňme, ako nám pápež František pripomína nosiť so sebou vreckové vydanie Nového zákona alebo aspoň evanjelií. Určite nie na okrasu alebo pre dobrý pocit. A ako nám pripodobnil Bibliu k mobilu, ktorý „musíme“ mať vždy pri sebe! Ešte keď bol v Argentíne, stalo sa, že istého vodiča autobusu prepadli zloději. A keď naňho vystrelili, zachránila mu život Biblia, ktorú mal v náprsnom vrecku. Lebo odrazila obe guľky vypálené z bezprostrednej blízkosti.

Daqmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Každá kríza ponúka dve možnosti - buď nás zlomí, alebo sa stane výzvou, ktorá nás môže veľa naučiť, obohatiť, očistiť, prehľbiť naše vnímanie. Pandémia koronavírusu je súčasťou našich životov už celé roky. Čomu nás môže naučiť a pred aké výzvy nás postavila?

Pápežský kazateľ kardinál Raniero Cantalamessa v jednej veľkopiatočkovej kázni povedal: „Pandémia koronavírusu nás drsne zobudila z najväčšieho nebezpečenstva, do ktorého majú sklon upadať jednotlivci i ľudstvo: z ilúzie o všemohúcnosti. Stačil najmenší a neforemný prvok prírody, vírus, aby nám pripomenul, že sme smrteľní, že vojenská sila a technológia nás zachrániť nedokážu.“ Svet sa už točil v neskutočne rýchlych a neraz veľmi povrchných obrátkach. A zrazu nás čosi zastavilo, aby sme si uvedomili, kto vlastne sme a kam smerujeme. Stali sme sa pokornejšími. Všetko nepodstatné sme museli opustiť a sústrediť sa na to hlavné - na zdravie, život, vzájomnú pomoc, ochranu. Začali sme väčšmi vnímať smrť, ktorú sa naša civilizácia pokúšala vytesniť.

Raniero Cantalamessa spomína zážitok maliara Jamesa Thornhilla, ktorý maľoval fresky v Katedrále sv. Pavla v Londýne. V istom okamihu sa tak nadchol svojím výtvorom, že mimovoľne poodstúpil, aby si ho mohol lepšie pozrieť, a takmer sa zrútil z lešenia do prázdna pod sebou. Jeho zdesený pomocník pochopil, že keby na majstra skríkol, nešťastí by nezabránil, a tak bez dlhého premýšľania namočil štetec do farby a šmaril ho do stredu fresky. Zhrozený majster priskočil k stene. Jeho dielo utrpelo, no on sa zachránil. Takto občas koná Boh: otriasie našimi plánmi a našou spokojnosťou, aby nás zachránil pred pádom do priepasti, ktorú nevidíme.

Pandemická kríza nás postavila pred naliehavú výzvu prehodnotiť svoj prístup k prírode, zemi, stvoreniu, ak chceme ako ľudstvo prežiť. Vedci upozorňujú, že ľudstvo sa rúti do globálnej klimatickej katastrofy, ktorá môže nastať už onedlho, ak nezmeníme svoje správanie. Kardinál Cantalamessa vyzýva: „Dávajme pozor, aby sme nepodľahli klamu. To nie Boh hodil štetcom koronavírusu do fresky našej nadutej technologickej civilizácie. Boh je našim spojencom, nie spojencom vírusu!“ Vstupuje do našej krízy, trpí a prežíva ju spolu s nami. Uplynulé obdobie v nás prebudilo dobro, čo nosíme v sebe - solidárnosť. Naši lekári, zdravotníci, kňazi, rehoľníci, obetaví otcovia a mamy nám ukázali, v čom spočíva veľkosť a krása človeka - v obetavej službe. Objavilo sa nesmierne množstvo príležitostí na pomoc ľuďom, ktorí sa ocitli v núdzi - nákupy, rozhovory, priateľstvá... Vieme už azda o čosi lepšie pochopiť ťažkosti iných. Veľká časť populácie trpela už aj pred pandemiou omnoho väčšmi ako my - hladom, nedostatkom vody, extrémnou chudobou. Milióny obetí. Stojíme pred výzvou urobiť svet ľudskejším, obrovské investície do zbrojenia presmerovať tam, kde ich potrebujeme viac - do oblasti zdravia, boja proti chudobe, starostlivosti o stvorenie. Začali sme si vážiť to, čo sme predtým brali ako samozrejmosť, najmä blízkosť, vzťahy zdravie, stretnutia s ľuďmi, objavovanie krásy prírody, alebo aj chodenie do kostola či prístupovanie k sviatostiam. Pandémia nás paradoxne naučila myslieť viac na iných ako na seba. Naučila nás tvorivosti. Inšpirovala nás, aby sme hľadali nové cesty, ako byť spolu, napríklad cez sociálne siete. Ako veľmi sme zatúžili prekonať nielen pandémiu choroby, ale aj samoty, ktorá sa už dlhé roky plazivo šíri v našej civilizácii bohatej na možnosti, no chudobnej na opravdivé vzťahy. Obdobie, ktoré sme zažili, nám prinieslo vedomie, že niet nad osobný vzťah, stretnutie, blízkosť, prijatie. A ešte čosi sme sa mohli vďaka kríze naučiť - nedeliť priestor a čas na profánny a duchovný. Boh si nachádzal originálne spôsoby, ako sa s nami v hĺbke stretnúť tam, kde sme práve boli, aj vtedy, keď sme nemohli ísť do kostola. Najväčšia výzva však stále zostáva. Nevracať sa k životu pred pandemiou, ale začať nový život - bratskejší, ľudskejší, kresťanskejší!

Marian Husár „A teraz čo? II.“

Na minútku

Drobček

„Aké pekné dieťaťko!" Kto ho videl, ten sa usmieval a mal na tvári ten hlúpy výraz, s akým sa ľudia prihovárajú deťom. „Tie očká!" „Ten noštek!" „Tie rozkošné ústočká!" Mama a ocko ho nosili na rukách ako trofej, šťastní, že ho môžu všetkým ukázať. Nehovoriac o starých mamách, ktoré sa roztápali ako maslo zabudnuté na sporáku. Skrátka, život malého Miška sa začal najlepšie, ako len mohol. Problémy sa objavili krátko nato.

Išlo o to, že mesiace plynuli a z rozkošného Miška zostalo malé, milučké dieťaťko. Mama a ocko museli priznať - ich malému sa nechce rásť. Hneď obehali ambulancie tých najlepších odborníkov na rast. Všetci merali, vážili, vyšetřovali, dali si za to pekne zaplatiť a napokon vážnym hlasom povedali: „Nuž..."

Staré mamy, ktoré sa vyznali vo všetkom, hovorili, že je to len otázka stravy, a začali Miška kurírovať. Úbohý chlapec musel jesť špenát, mrkvu, mäsové hašé, banány a čokoládové pudinky. Prinieslo mu to však len problémy s trávením a nevyrástol ani o milimeter.

Večer na Miškove prvé narodeniny sa ocko rozhodol: „Malý či nie, všetci sa ideme najesť do Divej husi!"

Divá hus je pizzeriá, kde majú krásne vysoké stoličky pre malé deti, a tak môžu sedieť pri stole spolu s veľkými. Do jednej z takýchto stoličiek usadili Miška. Mama a ocko si objednali svoju obľúbenú pizzu so sardelkami, a kým na ňu čakali, pozorovali svojho synčeka, ktorý vyzeral v stoličke ešte menší. Ocko sa roznežnil a povedal: „Mišenko môj, v každom prípade si to najkrajšie, čo mám!"

„Ja som taká šťastná, že ťa máme," dodala mama.

BUM! Nikto si to nevšimol, ale stalo sa niečo čudné. Medzitým im priniesli pizzu a mama odlomila malý kúsok, aby ho dala Miškovi do úst, ale netrafila. Ústa boli vyššie, než si myslela.

„Ach!" zhlika mama.

Miško mal dva zuby! A ešte pred chvíľou tam neboli. Chlapčiatko šťastne mumlalo.

„Ty si môj veľký chlap!" povedal ocko.

BUM! Znovu sa to stalo. Miškove buclaté nôžky vyhúkli zo stoličky. Miško sa zasmial a zaštekotal: „Tata!"

„Zázrak!" zvolali mama a ocko, čím upútali pozornosť ostatných hostí.

„Je na čase kúpiť mu trochu väčšie oblečenie," zavrčala čašníčka, ktorú privolalo ich zvolanie. Miškove dupačky na ňom naozaj praskali.

Mama ho vzala na ruky a silno si ho privinula k sebe: „Chlapček môj, ďakujem, ďakujem, ďakujem..." plakala a smiala sa od radosti.

BUM! Miško narástol o ďalšie dva palce. Ocko, ktorý naňho hľadel s otvorenými ústami, povedal: „Už chápem! Naše slová mu pomáhajú



rásť! Tak sme si robili starosti o ostatné, že sme sa mu zabudli prihovárať!" „Môj zlatý Mišenko!" povedala mama a zasypala ho bozkami.

„Len pokojne, drahá," prerušil ju ocko. „Ináč nám narastie dva metre!"

Ak ma máš rád, povedz mi niečo milé. Ľuďom, ktorých milujeme a ktorým máme pomáhať najviac, to veľmi často hovoríme najmenej. To je škoda.

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

Zamyslenia

Umenie prijímať

Zmysel milosrdenstva nespočíva iba v tom, že obracia súcitu pozornosť na zlo, či už mravné, fyzické alebo hmotné. Vo svojej vlastnej podstate sa milosrdenstvo prejavuje ako znovuocenenie, ako dolovanie dobra spod vonkajších nánosov zla, ktoré je na svete a v človeku.

Ján Pavol II.

Nie je ťažké pochopiť, že medzi skutky milosrdenstva patrí umenie dávať. Patrí tam však aj umenie prijímať, aby sme druhému zachovali jeho ľudskú dôstojnosť. V jednej svojej knihe o tom otec Pierre rozpráva zaujímavý príbeh:

V chudobnej štvrti Ria de Janeiro pracovalo malé centrum zdravotnej pomoci a tiež sklad potravín a šatstva. Francúzka Renée sa tam už pätnásť rokov snažila všemožne pomáhať desaťtisícom tamojších chudákov. Jedného dňa ošetrovala chorého. Náhle vošla chudobná černoška, nenápadne postavila na stôl nejakú tašku a chystala sa zmiznúť. Renée ju zavolała na späť a opýtala sa: „Čo je to?" Žena so šibalským úsmevom odpovedala: „Niečo pre teba!" Renée jej naznačila, aby chvíľu počkala, dokončila obvaz a šla sa pozrieť do tašky. Bolo tam asi kilo zemiakov, a tak sa opýtala: „Čo to má znamenať? Nie som bohatá, ale mám všetko, čo potrebujem. Vezmi si ich ty, máš predsa veľkú rodinu." Žena však trvala na svojom. Keď Renée stále odmietala, tá druhá napokon smutne uzavrela: „Tak ty mi skutočne nechceš dožiť tú radosť, aby som aspoň raz mohla ja darovať niečo tebe?"

Skutočne treba mať veľmi citlivé srdce, aby sme správne odhadli, kedy trvať na nezištnosti svojej služby a kedy, naopak, druhému dovoliť, aby sa mohol odplatiť aspoň maličkosťou. Partnerský vzťah totiž neznesie „jednosmernú prevádzku". Ak sa druhý stane iba objektom mojej starostlivosti a štedrosti, ak mu neumožním, aby aj on obdaroval mňa a hlavne aby vedel, že on sám je v mojom živote darom, ponížujem ho, uberám mu z jeho ľudskej dôstojnosti. Moje skutky milosrdenstva nikdy nesmú druhého okrádať o vedomie, že je pre mňa plnohodnotným partnerom, a nie iba objektom súcitu.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku